

vami pro svolávání shromáždění, t. j. tím způsobem, že se jim písemně konání shromáždění a předmět jednání sdělí. To se v konkrétním případě též stalo a stížnost toho ani nepopírá. Neprávem vytýká však stížnost, že volební shromáždění mělo být svoláno se zmíněným již dodatkem, že nebude-li shromáždění v určenou dobu schopno se usnášeti, shromáždění se bude konati o půl hodiny později bez ohledu na počet přítomných. Stížnost tu přehlíží, že dotyčný předpis stanov (§ 17 odst. 7) má za účel umožniti, aby denní pořad shromáždění, jež bylo již řádně svoláno, přes to se stal předmětem jednání a usnesení, že není přítomna třetina k hlasování oprávněných členů, již je zapotřebí, aby gremiální shromáždění bylo schopno se usnášeti. Je-li však jediným předmětem svolaného volebního shromáždění — jak bylo v tomto případě — výkon volby, který se koná osobním odevzdáním hlasů (§ 22 odst. 1 a § 22 g) odst. 3 stanov), stává se citovaný předpis § 17 odst. 7 stanov bezpředmětným, poněvadž volební shromáždění o ničem se neusnáší a pokud se nějaká usnesení stávají, činí tak volební komise (§§ 22 g) a 22 h) stanov) a nikoliv souhrn členů při volebním shromáždění snad přítomných.

Č. 11.586.

Stavební právo. — Bytová péče. — Řízení správní:
* Soused má nárok na to, aby z výměru o povolení stavby bylo patrné, zda stavba se povoluje na základě zákona o stavebním ruchu (č. 45/30) či podle stavebního řádu.

(Nález ze dne 7. prosince 1934 č. 22.907.)

V ě c: Jan H. v P. proti zemskému úřadu v Praze o včasnost rekursu ve věci stavební.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Středostavovské stavební a bytové družstvo pro Plzeň a okolí, zaps. spol. s r. o. požádalo městskou radu v Plzni za povolení ke stavbě rohového činžovního domu na pozemku č. kat. 306/25 v P. podle zákona o stav. ruchu č. 45/1930 Sb. Na základě výsledku komisionálního řízení udělil městský úřad v P. výměrem z 4. dubna 1931 žádané stavební povolení a odkázal námitky st-le na pořad práva soukromého. Ve výměru nebylo uvedeno, že stavba se povoluje podle zákona o stavebním ruchu, poznamenáno však, že stavitel projektuje řešení koupelen se záchody, což odpovídá úlevám zákona o stavebním ruchu.

Podáním z 2. května 1931 oznámilo svrchu uvedené družstvo, že při provádění stavby muselo provést menší stavební změny a že tudíž žádá, aby plán těchto změn byl potvrzen a schválen. Při komisi o této žádosti konané namítal st-l, že původní projekt jest výsledkem dohody stavebníka se sousedy a že tudíž trvá na tom, aby štítní zeď jeho domu byla na celou délku 6 m od stavební čáry povolena v původní vzdálenosti 70 cm. Naproti tomu uvedl zástupce družstva, že stavbu podle původně schválených plánů nelze provést, protože jednotlivé byty nebyly by zřízeny v mezích zákona o stavebním ruchu z 10. dubna 1930 č. 45 Sb., podle něhož dům se staví za příspěvků a záruky státu.

Městská rada v P. výměrem z 3. července 1931 udělila družstvu povolení k žádaným změnám projektu za předpokladu, že jinak dbáno bude podmínek původního stavebního povolení. Zda změny schvalují se podle zákona o stavebním ruchu, nebylo ve výměru uvedeno. Schvalovací výměr, týkající se změn původního projektu, byl st-li doručen k rukám jeho právního zástupce přípisem z 7. září 1931. St-l podal proti tomu výměru, doručenému dne 16. září 1931, odvolání, které došlo městskému úřadu v P. 29. září 1931. Žal. zemský úřad v Praze nař. rozhodnutím z 26. října 1931 zamítl toto odvolání jako opožděné, poněvadž stavebník dovolával se ve své žádosti za stavební povolení a při stavební komisi úlev zákona o stavebním ruchu, vztahuje se tudíž na tuto stavbu ustanovení VII. hlavy zák. o stav. ruchu z 10. dubna 1930 č. 45 Sb. Podle předpisu § 62 téhož zákona jest podati stížnosti při stavbách podle něho povolovaných nejdéle do 8 dnů po doručení rozhodnutí I. stolice u ní k zemskému úřadu. Poněvadž v daném případě byl st-li doručen nález I. stolice 16. září 1931, odvolání proti němu však bylo podáno u městského úřadu teprve 29. září 1931, muselo odvolání to, poněvadž podáno bylo po projití zákonné lhůty odvolací, odmítnuto býti jako opožděné.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost k nss-u, o níž soud uvažoval takto:

Nař. rozhodnutí založeno jest na právním názoru, že šlo o stavbu povolovanou podle zákona o stav. ruchu č. 45/1930 Sb., a že v důsledku toho proti rozhodnutí první stolice bylo přípustno odvolání v osmidenní lhůtě odst. 4 § 62 cit. zák. a nikoliv ve 14denní lhůtě § 126 odst. 3 stav. řádu č. 40 z. z. z roku 1886 platného podle zák. č. 16 z. z. z roku 1887 též pro město Plzeň. Stížnost nepopírá, že šlo o stavbu podle zákona o stav. ruchu, namítá však, že z rozhodnutí první stolice nebylo patrné, že jde o stavbu povolovanou podle tohoto zákona, ježto v rozhodnutí nebyl zákon ten citován a také nebyly v něm vyznačeny opravné prostředky, takže st-l byl přesvědčen, že jde o normální stavbu povolovanou podle stav. řádu, nikoliv o stavbu podle zákona o stav. ruchu.

Nss uznal stížnost důvodnou. Žal. úřad zjistiv, že jde o stavbu povolovanou podle zákona o stav. ruchu a že rekurs st-le nebyl ve lhůtě tímto zákonem stanovené podán, nemohl již na základě těchto zjištění, rekurs st-le jako opožděný odmítnouti, nýbrž měl dříve rozřešiti si otázku, zda st-l také mohl z dotčeného rozhodnutí první stolice seznati, že jde skutečně o povolení stavby podle zákona o stav. ruchu, podléhající osmidenní rekursní lhůtě. V tom směru dlužno konstatovati, že rozhodnutí I. stolice formálně nepresentuje se na venek jako rozhodnutí o stavbě prováděné podle zákona o stav. ruchu. Ze samotného rozhodnutí nemohlo tedy st-li býti patrné, zda stavba povoluje se podle speciálních předpisů zákona o stav. ruchu, či podle všeobecných předpisů stav. řádu a zda dle toho povolení její podléhá rekursu ve lhůtě osmi dnů, či rekursu ve lhůtě 14denní. Tento nedostatek byl ovšem podstatnou vadou rozhodnutí I. stolice a k této vadě měl žal. úřad přihlížeti. Pro odmítnutí rekursu nestačilo pouze konstatovati, že stavebník žádal za schválení stavby podle zákona o stav. ruchu a že i při stav. komisi se dovolával úlev podle tohoto zákona, neboť jest zapotřebí, aby z rozhodnutí samého bylo všem stranám patrné, zda také úřad této žádosti

stavebníka vyhovuje a stavbu skutečně podle zákona o stav. ruchu povoluje.

Žal. úřad sám doznává, že jinakým postupem mohla by strana doznati újmy, a proto vydává nař. rozhodnutí, zvláštním výměrem doporučil městskému úřadu, aby v případech, kde nepoučí stranu o opravných prostředcích, uvedl aspoň ve výměru samém, že stavba povoluje se podle předpisů zákona o stav. ruchu, by strana nebyla na omylu, že jde o věc projednávanou pouze podle stav. řádu, jenž má jiná ustanovení o právu odvolacím. Tento úřadem doporučovaný postup nelze však ponechat na vůli I. stolici, jak mylně domnívá se žal. úřad, neboť jinak strana beze své viny mohla by utrpěti právní újmu, před kterou vyšší stolicí musí býti chráněna. Poněvadž žal. úřad v daném případě tuto ochranu st-li neposkytl, dopustil se nezákonnosti, pro kterou nař. rozhodnutí musilo býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.587.

Stavební právo: Shledá-li stavební úřad při rozhodování o žádosti za udělení stavebního povolení v Praze, že předložený projekt jest v rozporu s dispozicemi obsaženými v potvrzeném přehledném plánu regulačním a zastavovacím, brání skutečnost tato s hlediska § 15 zák. č. 88/1920 udělení stavebního povolení, i kdyby stavební úřad jinak dospěl k úsudku, že předložený projekt je po stránce technické a estetické proveditelný.

(Nález ze dne 7. prosince 1934 č. 23.148.)

V ě c: Jan M. v P. proti zemskému úřadu v Praze o stavební změny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Magistrát hl. m. Prahy zamítl výměrem z 24. března 1931 žádost st-le, aby mu bylo uděleno stavební povolení zříditi ateliery v půdní prostoře jeho domu čp. 1677 v Praze-Žižkově s vikýřovitými okny, zapuštěnými do střechy. V důvodech bylo uvedeno, že tyto stavební změny byly již podstatně projednány a zamítnuty pravoplatnými výměry magistrátu hl. m. Prahy z 4. února, 2. dubna a 28. května 1930. Dále poukazuje se tam na rozhodnutí státní regulační komise z 17. února 1931, kterým st-li bylo sděleno, že podle platného, ministerstvem veřejných prací schváleného regulačního plánu určuje se zastavění v bloku, kde stojí dům čp. 1677, domy třípatrovými bez podkroví a suterénu. Dům tento má však již nyní mimo přízemí a 3 patra vysoký suterén a na straně do dvora další, prozatím neobytné 4. patro. Ježto pro celý dům nezbývá již při navržené změně žádná půdní prostora, a nevkusnými otvory půdními byl by hyzděn vzhled ulice, a projekt nevyhovuje ani předpisům stav. řádu, tím méně platnému plánu státní regulační komise, vyslovila se stát. reg. komise rozhodně proti připuštění podkroví na straně ulice a proti zřízení nevkusných vikýřů ve střeše. Z týchž důvodů byla také žádost st-lova magistrátem zamítnuta.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zemský úřad v Praze odvolání st-le, podanému z výměru první stolice. V důvodech po reprodukci podstatného obsahu jeho důvodů a námitek st-lem v odvolání uplatněných se uvádí, že magistrát nezamítl žádost st-lovu pouze ob rem judicatum, nýbrž také